ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatelky **H. spol. s r. o.,** zastoupené Prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem v Praze 2, Botičská 4, za účasti **Finančního ředitelství v Praze,** se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2005, č. j. 6 Ca 242/2004 – 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 12. 2005, č. j. 6 Ca 242/2004 – 49, zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 31. 12. 2003, č. j. 11780/03 - 130, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi ze dne 18. 12. 2002, č. j. 55210/02/057921/1555, kterým byla stěžovatelce vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 1997 ve výši 510 781 Kč. V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud uvedl, že dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala uplatnění nároku na odpočet DPH, který by odpovídal zákonným podmínkám ustanovení § 19 zákona č. 588/1992 Sb., ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o DPH“). Je tomu tak proto, že nedoložila přijetí předmětného plnění v rozsahu uvedeném na zaúčtovaných daňových dokladech. Městský soud neakceptoval stěžovatelkou namítaná porušení zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Podle jeho názoru rozhodnutím finančního ředitelství nebyla porušena práva stěžovatelky a řízení předcházející vydání tohoto rozhodnutí tudíž nevykazovalo takové vady, které by měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

V kasační stížnosti podané proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. stěžovatelka vyjádřila nesouhlas se závěry městského soudu. Především namítala, že správce daně při hodnocení důkazů nevzal v úvahu vzájemný poměr ustanovení § 19 odst. 2 zákona o DPH, které je ustanovením speciálním, a ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Jestliže předložila formálně bezvadné daňové doklady (faktury) od společnosti A., s. r. o. ohledně vymáhání pohledávek, splnila tak svou povinnost podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, a v tomto směru unesla i důkazní břemeno. Proto není správný závěr městského soudu, že neunesla důkazní břemeno, zvláště když tento soud dovozuje její pasivitu ohledně předložení pozitivních a přímých důkazů. Stěžovatelka nebyla povinna též zjišťovat, jakým způsobem pro ni jiná společnost vymáhá pohledávky, a nebyla ani schopna objektivně zjistit, z jakých pohnutek její dlužníci plní své dluhy. Pokud proto po ní správce daně požadoval prokázání skutečností, na kterých se nepodílela, a o nichž zákonitě nemusela mít informace, postupoval v rozporu s nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/95 a sp. zn. IV. ÚS 402/99 a také s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2005, sp. zn. 5 Afs 131/2004. Stěžovatelka rovněž namítala, že jí v řízení nebylo umožněno klást otázky svědkům, neboť o výslechu svědků M. a H. nebyla vůbec informována. Jelikož z těchto svědectví vyplývá, že k vymáhání pohledávek docházelo telefonicky, jsou uvedené výpovědi pro danou věc relevantní. Ostatně vymáhání pohledávek telefonickou formou potvrdil i svědek S. Protože k vymáhání docházelo v rámci podnikatelských vztahů, musela být tato činnost i úplatná. Se zřetelem k tomu, že jedinou společností, která pro ni pohledávky vymáhala, byla společnost A., s. r. o., lze tuto skutečnost považovat za důkaz o vymáhání pohledávek právě touto společností. Městský soud proto posoudil nesprávně i tuto otázku. Stěžovatelka se nemůže spokojit ani se způsobem, jakým se správce daně vypořádal s její žádostí podle ustanovení § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Paušální odkaz na zprávu o daňové kontrole je nedostačující a čistě formální a městský soud měl již pro tuto vadu napadené správní rozhodnutí zrušit. Stěžovatelka vyjádřila nesouhlas i s hodnocením výpovědí svědků V., K., H. a L. jak správními orgány, tak i městským soudem. V této souvislosti poukázala také na nesprávný výklad ustanovení § 8 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků městským soudem, který dovodil, že správní orgány nebyly povinny použít sankčních mechanismů k vynucení povinnosti Ing. T., aby podal svědeckou výpověď. Ing. T. měl prokázat, že poskytoval stěžovatelce daňové poradenství a i to, že za poskytnuté plnění přijal protiplnění. Tímto postupem pak bylo stěžovatelce znemožněno unést důkazní břemeno. Posléze stěžovatelka poukázala i na skutečnost, že nárok na daňový odpočet vznikne tehdy, je-li řádným daňovým dokladem prokázáno vydání tohoto dokladu plátcem daně. Jestliže však správce daně poté zpochybňuje i správnost účetnictví a posuzuje úkon jako simulovaný, je povinen uvést rozhodné skutečnosti pro užití této své domněnky. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby napadený rozsudek byl zrušen.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázalo na to, že stěžovatelka byla v průběhu daňového řízení vyzvána k prokázání jen toho, co sama uvedla v daňovém přiznání; to platí i o nároku na odpočet daně. Pokud jde o poukaz na výpověď svědkyně H., pak tato se vztahuje k jinému zdaňovacímu období. Odkazy na výpovědi svědků M., S., T., R., H. a svědkyně B. nejsou případné, neboť tyto námitky stěžovatelka neuplatnila již v žalobě. Pokud jde o namítaný paušální odkaz na zprávu o daňové kontrole, stěžovatelka byla v průběhu daňového řízení seznámena s důkazními prostředky, na jejichž základě dospěl správce daně k závěrům uvedeným v této zprávě. Výpovědi svědků V., H., L. a svědkyně K. prokazují toliko jednání s Ing. T. a stěžovatelkou, případně převzetí finanční hotovosti mezi uvedenými, nikoliv však to, čeho se jednání týkala, jakož i kterých subjektů a konkrétních

obchodních případů. Finanční ředitelství se proto zcela ztotožnilo s rozsudkem městského soudu a navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především namítala porušení ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků jak správními orgány, tak i městským soudem a zdůraznila, že prokázala uskutečnění veškerých deklarovaných přijatých zdanitelných plnění.

V dané věci stěžovatelka uplatnila nárok na odpočet DPH u přijatých zdanitelných plnění od společnosti A., s. r. o. deklarovaných fakturami ze dne 20. 11. 1997 č. 101-c/97 a ze dne 30. 12. 1997 č. 120/97, jejichž předmětem bylo „vymožení pohledávek, zajišťování jejich inkasa a minimalizaci pohledávek po lhůtě splatnosti“. Jelikož správci daně vznikly pochyby o faktickém uskutečnění těchto deklarovaných přijatých zdanitelných plnění, byla stěžovatelka v průběhu daňového řízení vyzvána k prokázání, že přijala zdanitelné plnění uskutečněné jiným daňovým subjektem, tj. že došlo k naplnění předmětu smlouvy se společností A., s. r. o. (výzvy č. j. 39551/99/057930/2036 a č. j. 42288/01/057930/4186). Jako důkaz předložila stěžovatelka mimo jiné obě předmětné faktury, smlouvu o obstarání věci ze dne 25. 2. 1997 uzavřenou se společností A., s. r. o. (dále jen „dodavatel“) a přehled pohledávek, jejichž placení a správa měla být zabezpečována právě dodavatelem. K prokázání existence jejího vztahu s dodavatelem navrhla stěžovatelka rovněž výslech několika svědků. Svědek Ing. T., který podle vyjádření stěžovatelky jednal za dodavatele, však svým podáním ze dne 24. 5. 2002 odmítl vypovídat s poukazem na zákonem mu uloženou povinnost mlčenlivosti vyplývající z jeho vztahu daňového poradce ke stěžovatelce.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné především poukázat na to, že daňový subjekt nemá nárok na odpočet DPH u jakéhokoliv deklarovaného přijatého zdanitelného plnění, ale pouze v případě jsou-li splněny podmínky stanovené v ustanovení § 19 odst. 1 a 2 zákona o DPH. Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když formálně bezvadných, proto sama o sobě ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, skutečně uskutečnila. Z obsahu spisu vyplývá, že správce daně provedl rozsáhlé dokazování, které shrnul ve zprávě č. 254 o kontrole daně z příjmů právnických osob, a zejména v doplnění ke zprávě č. 254/99. V těchto dokumentech správce daně provedl vyhodnocení důkazních prostředků, na jehož základě dospěl k závěru, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno. Z výslechů jednotlivých svědků také nevyplynula jednoznačná odpověď na otázku, zda dodavatel prováděl deklarovanou činnost či nikoli. Tato skutečnost nebyla stěžovatelkou prokázána ani jinými důkazními prostředky jako např. soupisem pohledávek či smlouvou o obstarání věci ze dne 25. 2. 1997. Stěžovatelka tak v průběhu daňového řízení nepředložila správci daně jediný důkaz, kterým by jednoznačně prokázala faktické uskutečnění uvedených deklarovaných přijatých zdanitelných plnění. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, který v kasační stížnosti tvrdí, že po něm správce daně požadoval prokázat skutečnosti, které prokázat nemohl. Jak vyplývá z výše uvedeného, je povinností daňového subjektu prokázat veškeré údaje, které uvedl v daňovém přiznání, a to všemi důkazními prostředky, tj. např. i navržením výslechu svědků. V dané věci však ani svědecké výpovědi nevedly k jednoznačnému závěru o skutečné existenci stěžovatelkou tvrzených uskutečněných zdanitelných plnění. V daňovém řízení nestačí k prokázání tvrzené skutečnosti jen předložit

důkazní prostředky, které ji pouze nevylučují. Uvedený postup správce daně je zcela v souladu s judikáty Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, na které ve své kasační stížnosti stěžovatel odkazuje. Nejvyšší správní soud proto považuje tento stížní bod za nedůvodný a závěr městského soudu o neunesení důkazního břemene stěžovatelkou, který vycházel z nepředložení pozitivních a přímých důkazů, za zcela opodstatněný.

Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítala vady v řízení před správními orgány, které měly spočívat v tom, že jí nebylo umožněno klást otázky při výslechu svědka M. a svědkyně H.

Navrhování důkazních prostředků je jedním ze základních procesních práv daňového subjektu v daňovém řízení. S ohledem na uvedenou námitku je podstatné zjištění, zda byla stěžovatelka v daném případě skutečně zkrácena na svém právu zakotveném v ustanovení § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní a poplatků a v případě, že tomu tak bylo, jaké tato vada měla pro věc důsledky. Součástí správního spisu je písemnost označená „Odpověď na dožádání č. j. 40474/00/057930/2036“ ze dne 18. 10. 2000, ze které vyplývá, že Finanční úřad v Náchodě skutečně provedl výslech svědků H. H. a J. M. bez přítomnosti stěžovatelky. Ve spise není ani založena doručenka, ze které by vyplývalo, že by k těmto výslechům byla stěžovatelka přizvána a tato skutečnost nevyplývá ani z protokolů o ústních jednáních. Nejvyšší správní soud proto musí konstatovat, že správce daně v tomto případě postupoval v rozporu se zákonem, neboť upřel daňovému subjektu možnost klást svědkům otázky, ale toto pochybení má ten důsledek, že tyto svědecké výpovědi není možné v daňovém řízení použít, neboť se jedná o důkazy, které byly získány v rozporu se zákonem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí finančního ředitelství pak ani není výslovně zřejmé, že by tento správní orgán při rozhodování vycházel z výpovědí uvedených svědků. S ohledem na výše uvedený závěr je nutno zkoumat, zda správce daně shromáždil dostatečné množství dalších důkazních prostředků, které samy o sobě odůvodní závěr, ke kterému v daňovém řízení dospěl, tj. že stěžovatelka neprokázala faktické uskutečnění deklarovaných plnění, u nichž si uplatnila nárok na odpočet DPH. Nejvyšší správní soud má za to, že tomu tak bylo, neboť i bez výpovědí těchto svědků je možno dospět ke stejnému právnímu závěru. Tento stížní bod není proto důvodný, když důvodně namítané pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, a to z důvodů, že stěžovatelka nepředložila přímé a pozitivní důkazy svědčící o uskutečnění jím deklarovaných plnění.

Stěžovatelka rovněž vytýkala městskému soudu, že na podkladě doložených důkazních prostředků nesprávně posoudil otázku prokázání vymáhání pohledávek dodavatelem.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že je sice věcí každého daňového subjektu, s kým bude uzavírat obchodní vztahy, ale jeho povinností současně je snášet případné nepříznivé důsledky této volby spočívající např. v nemožnosti prokázat existenci takovýchto vztahů, a to i z důvodu absence spolupráce obchodního partnera. Tento princip je vlastní daňovému řízení, protože jen za jeho existence je možno dostát základnímu cíli správy daní, tedy správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností (§ 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků). V této věci se ve svědeckých výpovědích vyskytovaly rozpory, stejně jako u stěžovatelky. Jelikož stěžovatelka neprokázala svá tvrzení o uskutečnění deklarovaných plnění od dodavatele, správce daně dospěl k adekvátnímu právnímu závěru, který promítl do svého rozhodnutí. Z jednotlivých výpovědí svědků v žádném případě nevyplývají tak kategorické závěry, jaké uvádí stěžovatelka v kasační stížnosti. Případný v této souvislosti není poukaz stěžovatelky na obsah výpovědi svědkyně

H. H.. Je tomu tak proto, že k tomuto nezákonně získanému důkaznímu prostředku, jak sama stěžovatelka důvodně namítala, nelze vůbec přihlížet. Ze svědecké výpovědi JUDr. S. vyplynulo, že k urgenci splatnosti neuhrazených faktur docházelo telefonicky tak, že urgovali přímo pracovníci stěžovatelky. Tato výpověď tedy neprokazuje, že by za ni vymáhal dodavatel, naopak to přímo vylučuje. Svědek JUDr. M., jako osoba oprávněná jednat za společnost E. P., a. s., vypověděl, že nemají písemný záznam o vymáhání, ale nevylučuje, že k vymáhání došlo osobně či telefonicky. Na otázku, zda může jednoznačně vyloučit, že bylo vymáháno i společností provádějící správu pohledávek pro stěžovatelku, uvedl, že to vyloučit nemůže. Ani tato výpověď podle názoru Nejvyššího správního soudu nepotvrzuje existenci vztahu mezi stěžovatelkou a dodavatelem, neboť je pro věc irelevantní, zda si stěžovatelka sama vymáhala pohledávky, zvláště pak, když se mělo jednat o opožděnou úhradu pohledávky, která vznikla na základě objednávky z 11. 5. 1998, tedy ex post deklarovaných přijatých plnění. Klíčovým naopak je, zda se tak dělo i za přičinění dodavatele, což stěžovatelkou namítané výpovědi svědků jednoznačně neprokázaly. Jedině svědek Ing. T. ve své výpovědi uvedl, že ho zhruba na podzim roku 1997 navštívil zástupce firmy, jejíž jméno si nepamatuje (snad od písmene A), a vymáhal nezaplacené závazky naší společnosti. Podle jeho slov byl tento postup překvapující, neboť až na jednu fakturu, byly všechny faktury uhrazeny včas. Ani tato výpověď však v souvislosti s ostatními důkazy nemůže zvrátit závěr o neunesení důkazního břemene stěžovatelkou.

Stěžovatelka namítala také nesprávné hodnocení výpovědí svědků V., K., H. a L.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu byla důkazní hodnota těchto výpovědí správními orgány i městským soudem posouzena správně. Předně žádný z vyslechnutých svědků s patřičnou mírou jistoty nevypověděl, že by Ing. T. v rámci své činnosti pro dodavatele vymáhal pohledávky jménem stěžovatelky. Svědecké výpovědi prokazují pouze existenci určitých obchodních styků mezi Ing. T. a L. Š., při kterých docházelo k předávání výpisů jednotlivých firem – odběratelů stěžovatelky, jakož i předávání finančních částek, faktur a pokladních dokladů mezi těmito osobami, případně předávání výkresové dokumentace a disket (výpověď svědka V. ze dne 25. 9. 2002, č .j. 44876/02/057930/4186). Tyto skutečnosti však v žádném případě neprokazují spornou otázku, tj. zda dodavatel vymáhal pro stěžovatelku pohledávky, resp. fakticky uskutečnil deklarovaná zdanitelná plnění. Pro takový závěr jsou uvedené svědecké výpovědi příliš obecné, a proto také tento stížní bod není důvodný.

Stěžovatelka rovněž namítla porušení ustanovení § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků spočívající v tom, že jí správce daně k její žádosti o sdělení důvodu rozdílu mezi stanoveným daňovým základem a daní, jež byla přiznána v daňovém přiznání, odpověděl pouhým odkazem na zprávu o daňové kontrole a na její doplnění.

V dané věci správce daně na žádost stěžovatelky podle ustanovení § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků odpověděl tak, že odkázal na zprávu o daňové kontrole a na její doplnění s tím, že tam je odůvodněn rozdíl mezi daní původně vyměřenou a daní dodatečně vyměřenou. Z ustálené judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 2 Afs 46/2004 - 39, www.nssoud.cz) vyplývá, že v případě, pokud je dán rozpor mezi daňovým přiznáním či dalšími podáními na straně jedné a rozhodnutím správce daně, v němž chybí odůvodnění, na straně druhé, a důvod rozdílu byl již daňovému subjektu v řízení sdělen například formou zprávy o provedené daňové kontrole, postačí v reakci na žádost podle § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků na takové sdělení odkázat. Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné podotknout, že účelem

institutu zakotveného v ustanovení § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků je poskytnutí informace daňovému subjektu tak, aby na nově stanovený základ daně a daň byl schopen reagovat ve svém odvolání. I z tohoto důvodu dochází uplatněním tohoto institutu ke stavění běhu odvolací lhůty. V daném případě byl tento účel zcela naplněn, a stěžovatelka proto nebyla postupem správce daně nikterak zkrácena na svých právech. Správce daně jen využil své zákonné možnosti a požadovanou informaci sdělil stěžovatelce formou odkazu na jinou svou písemnost, jejíž obsah byl stěžovatelce prokazatelně znám. Pokud tedy městský soud pro tuto namítanou vadu rozhodnutí finančního ředitelství nezrušil, posoudil věc v souladu se zákonem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti vyjádřila také nesouhlas s postupem správce daně v případě výslechu Ing. T.

Nejvyšší správní soud má za to, že se s touto námitkou již dostatečně vypořádal městský soud. Správce daně dostál všem svým povinnostem stanoveným mu zákonem, neboť je zřejmé, že v okamžiku, kdy zjistil existenci takového sporu, předvolal opětovně Ing. T. a požádal jej o vysvětlení. Ten však setrval na svém stanovisku, že je vázán mlčenlivostí. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka k jeho tvrzení nepředložila žádné důkazy, jenž by prokazovaly opak, resp. důkazy o tom, že Ing. T. pro ní nevykonával poradenskou činnost a ve skutečnosti byl zmocněncem dodavatele, nezbylo správnímu orgánu než akceptovat odmítnutí výpovědi. Z tohoto důvodu proto nemůže obstát stížní námitka, že městský soud nesprávně vyložil ustanovení § 8 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků ve spojení s ustanovením § 6 odst. 8 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatelka v kasační stížnosti ještě vznesla námitku týkající se nesprávné aplikace ustanovení § 19 odst. 2 zákona o DPH ve spojení s ustanovením § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků a vyjádřila nesouhlas se stanoviskem správce daně týkajícím se aplikace ustanovení § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Jelikož tyto námitky nebyly uplatněny v žalobě, Nejvyšší správní soud k nim s ohledem na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřihlížel, neboť se jedná o důvody, které neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla. Tento závěr Nejvyššího správního soudu platí i ohledně námitek, které jsou obsahem podání stěžovatelky ze dne 24. 11. 2006 nazvaným „Doplnění kasační stížnosti“. Je tomu tak proto, že pro konstrukci stížních námitek je vždy nutno dodržet rámec uvedený v ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nebo v ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nepřihlédl ani k námitce týkající se běhu prekluzivní lhůty, sdělování totožnosti svědků, povinnosti Ing. T. vypovídat, či povahy výzev podle § 43 zákona o správě daní a poplatků.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému

z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu